

at bruge Mais i samme Forhold, som de pleie at bruge det. Man kan gaa ud fra, at Brænderierne ere komne ind paa og ville vedblive at bruge Mais i samme Forhold. Altsaa synes det mig, at der kan drages den Slutning, at Brænderierne konsumere mellem 150,000 og 200,000 Tønder Mais om Aaret. Men allerede i de følgende Aar finder man, at Indførselen af Mais har været omtrent 400,000 Tønder eller derover og altsaa, naar man deraf slutter, at da nu Landmændene atter i samme Maalestof som tidligere ere vendte tilbage til at bruge Mais som Foderstof, vil Slutningen være den, at i det ene Aar med det andet bruges der mellem $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{2}$ af Maisindførselen i Brænderierne og mellem $\frac{1}{2}$ og $\frac{3}{4}$ som Foderstof. Det er omtrent det Forhold, som fremkommer. Af Maistolden vil følge, at Landmændene komme til at bære den overveieende Del deraf. Men nu Brænderierne! Ja, de ville komme til at bære 75 Dre pr. 100 Rbd., som Lovforslaget foreslaar, eller omtrent $1\frac{1}{2}$ Kr. pr. Tønde. Men dersom Ministeren tror, at Brænderierne af den Grund ville opgive at bruge Mais, saa tager han feil. Thi de ere indrettede paa at bruge det. Men det er ikke nok. Den Forandring i Forholdet mellem Kornprisen og Maisprisen, som derved fremkommer, vil ikke være saa stor, at den vil kunne bringe Brænderierne til at undlade at bruge Mais i samme Forhold som nu. Man tager feil, hvis man tror, at Forskjellen vil være saa stor. Ministeren siger, vi kunne jo forhøje! Men nei, lad os lade det være. Det gaar saa ud over Landmændene. Følgen vil altsaa blive, at der vil blive lagt en Stat paa Brænderierne, som Brænderierne ville komme til at udrede paa første Haand, men hvem vil i Virkeligheden komme til at bære denne Stat? Ville Brænderierne komme til at bære den? Nei, de ville naturligvis saa have Mere for deres Brændevin, og det vil være Brændevinsforbrugerne, der komme til at bære det, med andre Ord Ministeren er ad Omveie vendt tilbage til sin kjære, stadige Tanke at faae Brændevinsafgiften en lille Smule forhøjet. Det er det, som er sket, og det vil blive den eneste Frugt af denne Paragraf, som gaar i den Retning, som Ministeren ønsker. De øvrige Frugter af denne Paragraf gaa alle i modsat Retning af, hvad Ministeren ønsker, og hvad Ministeren har sagt og tilstøttet. Nu har det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgfreds (Bojsen) allerede fremhævet den overordentlig høie Told, som skal lægges paa Mais og Byg i formalet Tilstand, samt Malt, hvilket i Virkeligheden vil være en Beskyttelse for Møllere

og Maltgjørere og en Fordyrelse for Konsumenterne, idet en Told af 2 Kr. pr. 100 Rbd. for Mais og Byg i formalet Tilstand samt for Malt ingenlunde svarer til 75 Dre pr. 100 Rbd. for uformalet Mais og Byg. Men det stemmer jo ogsaa godt nok med den Omhu, som Ministeren viser Hvedemøllerne, idet han jo fremhæver, at en Hvedetold vil han ikke anbefale, fordi det vilde være til Skade for Møllerne. Det er jo Meningen af det, der staar i Motiverne, og som allerede det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgfreds henlede Dmærksomheden paa.

Den anden Foranstaltning, som foreslaas til Bedste for Landbruget, er jo en Nedsættelse i den indenlandske Roesukkerafgift. Nu er Nedsættelsen jo ganske vist ikke stor, idet den jo kun gaar ud paa 0.625 Dre pr. Rbd. af det Sukker, som er mørkere end Standardprøven Nr. 19, hvilket jo svarer til $\frac{5}{8}$ Dre og ikke til $\frac{2}{3}$ Dre, som Ministeren anførte. Da Roesukkerafgiften blev paalagt, var man fra alle Sider enig om, at denne Produktion her i Landet skulde ikke beskyttes; man vilde ikke indføre en ny Beskyttelse derfor, men lade den hjælpe sig selv frem, og det har man nu gjort i en Mærskke af 14—15 Aar. Sukkerfabrikationen har ogsaa arbeidet sig selv frem, og den har viist, at den kan arbejde sig selv frem. Nu henviser Ministeren til fremmede Landes Exempel ogsaa med Hensyn til denne Sag og gjør opmærksom paa, at man i Tydskland har en Udførselspræmie; derfor bør vi ogsaa stille vor indenlandske Roesukkerafgift saaledes, at den kan konkurrere dermed. Jeg vil bemærke, at det kjendte vi allerede den Gang; under alle de Forhandlinger, som have været førte, vidste man, at denne Udførselspræmie eksisterede i Tydskland, og det have Roesukkerfabrikerne vidst, de ere opstaaede desuagtet, have levet og trivedes og ere vorede. Men nu er man i Tydskland kommen til den Erkjendelse, at denne Udførselspræmie, i det Hele den Beskyttelsesbegunstigelse, som er givet Roesukkeravlen, har været fordærlig for Tydskland, og nu vil Ministeren her i Danmark indføre en Beskyttelse, som vi ikke have havt før, netop i det Dieblit, da Ministerens eget Forbillede i saa mange Henseender, Hrst Bismarck, er kommen til den Erkjendelse, at det er Noget, man skal komme bort fra i Tydskland. Hvad er det, der har bragt den tydske Regjering til at erkjende dette? Man har set, at der paa Grund af Beskyttelsen er voget den ene Roesukkerfabrik op efter den anden, som producerer Sukker udover Landets Behov, og som derfor har været nødt til at søge det udenlandske Marked. Man har ladet